

Xanadu in Argyll

Often I think of that place where I stayed
or that I've dreamed and never saw perhaps
or not like this. A room there opened wings
each side of the small bed – a low, stretched wall
of whitewashed plaster. And light was embossed
along it; the gauze curtains like champagne.
I had for work an old dining table
between slant roof-beams and the stripes of sun.
The pillows were again like risen dough
or like the slopes in the windows under
the auburn grass. And beyond, there were hills
of navy that looked crumpled as great tents
being lifted. They seemed the waves of time.
From there I glimpsed, too, ocean-hills, in long
inlets, receding down the sun-smoke coast.
The back door, downstairs, opened a steep view
of cattle on the beach: the black cows trailed
in wet sand, beside deflated seaweed,
beneath sandhills and blown separate grass.
Again I watch myself return and leave,
the small red car on a bridge as high as
a viaduct; I eat in the kitchen
on plastic 'cloth', and hear the laconics
about the winds they had known in that place,
which held the bull's testicles at a slant
(the wife's protests and laughter). I can see
those wheeltracks through the grass of the hillslope,
from the top gate, dropping beneath the gulls
and chimneys and the freighters far out

Xanadu i Argyll

Tit tænker jeg på det sted hvor jeg opholdt mig
eller har drømt om og måske aldrig har set
i hvert fald ikke som nu. Et værelse dér åbnede sine vinger
på hver side af den lille seng – en lav, udstrakt
hvidkalket væg. Og lyset var mønstret
langs den; florgardinerne som champagne.
Til mit arbejde havde jeg et gammelt spisebord
mellem skråbjælker og solstriber.
Hovedpuderne var igen som hævet dej
eller som skråningerne i vinduerne under
det rødbrune græs. Og længere væk var der
marineblå bakker, der så ud som krøllede store telte
der løftes. De syntes at være tidens bølger.
Derfra så jeg ligeledes et glimt af havbakker, i lange
vige, der svandt ned ad solrøgskysten.
Bagdøren, nedenunder, åbnede et stejlt syn
af kvæg på stranden: de sorte køer slæbte sig
gennem vådt sand, ved siden af udtømt tang,
under klitter og græs skilt af vinden.
Igen ser jeg mig vende tilbage og tage afsted,
den lille røde bil på en bro så høj som
en viadukt; jeg spiser i køkkenet
på plastik 'dug', og lytter til de fåmælte
ytre sig om de vinde de havde oplevet på det sted,
der gav tyrens testikler slagside
(konens protester og latter). Jeg kan se
disse hjulspor gennem skråningens græs,
fra den øverste låge, dykkende ned under mågerne
og skorstenene og damperne langt ude

on the clouds. Again, the swallows playing at
entangling each other, in trailing threads,
with each one snipping through the stratagem,
as I walked home at dusk. Smoked salmon hue
above the sea's horizon; and that shade
of ocean, the purple of red cabbage.
Then sunset clouds, tinged with rose and turquoise.
Unearthly grass of the drawn-out pastures,
where the fence-posts were stilts and the cattle
had settled within the tents of themselves.
I would set off tramping in the mornings,
and lie on a hillside, all but upright
among the ferns, so that I could look out
at the ocean, seemingly iced-over,
in grey or pale cerulean, or could watch
it shift, a loaded trellis on the wind.
Between me and the scattered vertebrae
of rocks off-shore were the gulls that kept drifting
in slow sweeps: a sense of girls, self-conscious,
pensive, who sought a husband, while on skates.
Home when dusk wore salt-mist and smoke. The road
above, its blue lights open, swung between
the shuttered hills; and the tide was spread with
a knife – that heavy blueberry, the froth
at its edge. A few trees, blackened implements.
The stars it seemed were the bright hordes of day
now folded in their roosts above the sea ...
And I am always found, a moment, leaning
on that doorframe, in the evening's ascent.

på skyerne. Igen, svalerne der for sjov prøver at
vikle sig ind i hinanden i et efterslæb af tråde,
hvor hver enkel af dem klipper sig igennem de andres list,
på min vej hjem gennem skumringen. Et skær af
røget laks over havets horisont; og denne
oceanskygge, purpurfarvet som rødkål.
Og så solnedgangsskyer, med et anstrøg af rosa og turkis.
Overjordisk græs på de udstrakte enge,
hvor hegnspælene var stænger og kreaturerne
havde slået sig ned i teltene af sig selv.
Jeg plejede at traske af sted om morgenen,
og ligge på en skrænt, næsten lodret
blandt bregnerne, så jeg kunne kigge ud
over havet, som syntes at være overiset,
i gråt eller svagt himmelblåt, eller kunne se hvordan
det skiftede, et fyldt espalier på vinden.
Imellem mig og klippernes spredte ryghvirvler
udenfor kysten var der måger som blev ved at drive
i langsomme strøg: et indtryk af piger, generte,
tænksomme, der søgte en mand, mens de skøjtede.
Hjemad i skumringens saltdis og røg. Vejen
foroven, dens blå lygter åbnede, gyngede mellem
de tilskoddede bakker; og tidevandet var smurt med
en kniv – denne mørke blåbærsfarve skummet
ved dets kant. Et par træer, sortsværtede redskaber.
Stjernene syntes at være dagens lyse flokke
foldede nu i deres sovesteder over havet ...
Og man finder mig altid, et kort øjeblik, lænet op
ad denne dørkarm, ved aftenens komme.